

Csakhogy ezek már benn vannak...”
Mond az Úr: „Szólj egy angyalnak,
vegye elő trombitáját,
menjen a menny kapuján át,
s fújjon odakünn riadót!”
Mefogadta Péter a szót. –
Ahogy a riadó harsan,
fut a zsoldos nép ki gyorsan,
mint akit az ördög üldöz,
vélvén, várja künn a kürtös.
Szent Péter meg csak ezt várta,
a mennykaput kulcsra zárta.
Zsoldos azóta se megy be
mutatóba sem a mennybe...
E kis tréfán jót mulathatsz,
s nem sért: ezt reméli Hans Sachs.

1556. május 19.

Mann Lajos fordításai

Báthori Csaba

A HARMADIKON

Kihajlok a keskeny körfolyosó
derékmagas, felhőkre mutató
vas háromszögekkel díszes, berozsdált
korlátján. Idefent most szinte hallom,
ahogy a poros, vaktérképszerűen
kiszáradt lúgfolton, udvarporondon
a betonra koppan, majd szerteröppen
lezuhant figyelmem. Lent semmivé szállt.

Foltta fröccsenék én is ott a mélyben?
Kiritkulhatnék ezerféleképpen.
Lehintázhatnék, mint egy lágy galambtoll,
keleti–nyugati irányba ringó,
halkan süllyedő, minden fuvalomtól
ziláltan meg-meglibbenő, kacsázó
mozgással. Elhalnék, mint a harangszó.
Vagy megszakadnék, mint egy kurta zárszó.

Szét is szóródhatnék már fönn, a szintek között számtalan pillécske darabra hasadva, mint csikkem le-lepöccintett hamuja, s nem is érezném, hogy adja vissza megszedített atomjaimnak hada sürgősen a pár év hitelt a földnek, mely hevített, majd kifagylalt, s végül apránként magához követelt.

Persze zuhanhatnék, mint vasgolyó, vagy egy szárazan puffanó homokzsák, hullhatnék így is. Ereimbe szikrák helyett, úgy rémlik, inkább egy csomó méreg s csípős, maró sav füstje, nedve áramlik, s ki egykor szél kiscsikócska voltam, ma már bárkás hasú, mogorva hordó vagyok, hömpölygő, lomha medve.

Párányi könnyűség. Vajon mi tart fenn? Piros óhajnak, csöpp ígéreteknél parafa dugói vagy érthetetlen félelmek halhólyagjai sietnek segítségemre? Miért, hogy a térben lengek még, s szédülten sem gyarapítom az anyaföld nyirokba fült, idétlen magvait, s magam létezésre szítom?

Gyűjtöm magam e föld feletti sávban, közel a tetőkhöz, a madarakhoz: bevárom, naponta életre váltan, mit hozok önmagamnak, vajon mit hoz sorsom másnak, s hogy lassan elhalasztva az elmúlásban, meddig maradok halandó itt, zsúfolt lépcsőfokok tetején, kitérve a tétovgató magasba.